

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/185/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118210654
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8118210654.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobkyne Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, XXX XX T., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 216 eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 1 216 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 19.09.2018 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 216 eur ako aj náhrady trov konania
2. V žalobe tvrdila, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Csp/14/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná. Rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/14/2017 z 28.06.2017, právoplatný dňa 31.07.2017. Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musela brániť v súdnom konaní podaním žaloby.
3. Žalobkyňa ako dôkazy označila: rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/14/2016 - 93 a rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/14/2017 - 113.
4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že neuznáva žalobkyňou vznesený nárok na finančné zadostučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Preto navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať náhradu trov konania.
5. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na 18.01.2019, na ktoré sa nedostavil žalovaný, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil, pričom súhlasil, aby sa pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného v súlade s ustanovením § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP"). Právny zástupca žalobkyne zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu.
6. Súd sa vo veci oboznámil so spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav veci:
7. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 29Csp/14/2016 - 93 zo dňa 03.03.2017 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie 1 216 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 07.08.2016 do zaplataenia a určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 802001446 uvedená v bode 10 všeobecných podmienok o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. V prevyšujúcej časti predstavujúcej úrok z omeškania

do 06.08.2016 žalobu ako nedôvodnú zamietol (išlo o nepatrnú časť žaloby) a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. V odôvodnení okrem iného uviedol, cit.: „Strany sporu dňa 26.09.2012 uzatvorili v zmysle § 497 Obchodného zákonníka zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1 400 eur, ktorý sa táto zaviazala zaplatiť v sume zvýšenej o poplatok vo výške 1 216 eur v 12 mesačných splátkach vo výške 218 eur počnúc 20.10.2012. Žalobkyňa žalovanému celkovo poukázala titulom splátok úveru sumu 2 616 eur. V danom prípade podľa bodu 10. všeobecných obchodných podmienok žalovaného 1/3 poplatku predstavuje dohodnutý úrok a 2/3 náklady za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy, vrátane s tým spojenej administratívy. V prípade žalobkyne, teda úrok predstavoval 405,33 eura a administratívny poplatok 810,66 eura za 12 mesiacov. Úrok vo výške 405,33 eura predstavuje 28,9 % ročne a administratívny poplatok 57,9 % ročne. Obsah tohto dojednania v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne. Vyplýva z neho, že za poskytnutie úveru je žalobkyňa povinná zaplatiť okrem úroku aj administratívny poplatok, ktorý je určený pevnou sumou. Zo zmluvy však nevyplýva, za čo spotrebiteľ tento poplatok platí, pričom výška administratívneho poplatku je pre žalovaného nosnou časťou právneho úkonu zmluvy o úvere z dôvodu, že mu zabezpečuje dosiahnutie rozhodujúcej časti zisku z úverového obchodu, ktorý uzaviera, čo je jeho základným cieľom, pričom miera zisku plynúca z úrokového výnosu je vo vzťahu k tomuto poplatku zanedbateľná, keďže tento zodpovedá v peňažnom vyjadrení približne 2- násobku sumy dojednaného úroku. Uvedený poplatok značne navyšuje odplatu veriteľa spočívajúcu v úrokoch bez toho, aby bolo zrejmé, za čo spotrebiteľ uvedený administratívny poplatok platí. Aj keď zo všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že ide o poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy, vrátane administratívnych úkonov, zo žiadneho zo zmluvných dojednaní medzi účastníkmi konania nevyplýva, aké konkrétne služby, či protiplnenia žalovaný žalobkyni poskytne. Neprimeranosť takéhoto poplatku je zrejماً aj z toho, že banky za správu úveru inkasujú cca 3 až 5 eur mesačne a za poskytnutie úveru 1 - 2 % z výšky poskytnutého úveru. Z uvedeného dôvodu, preto súd dospel k jednoznačnému záveru o neprijateľnosti zmluvného dojednania v časti administratívneho poplatku na vypracovanie, uzatvorenie zmluvy o úvere, spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Keďže na predmetnú zmluvu o úvere uzatvorenú medzi stranami sporu sa vzťahuje právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ust. § 9 ods.2 citovaného zákona okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať podľa písm. f) termín konečnej splatnosti úveru, podľa písm. i) uvedenie ročnej úrokovej sadzby, písm. j) uvedenie RPMN a podľa písm. y) uvedenie priemernej hodnoty RPMN s tým, že ak uvedené náležitosti neobsahuje, poskytnutý spotrebiteľský úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda žalovanému vzniklo iba právo na vrátenie istiny poskytnutého úveru. Nakoľko žalobkyňa v prospech žalovaného vykonala úhrady v celkovej výške 2 616 eur, vznikla žalovanému povinnosť v zmysle ust. § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka vydať bezdôvodné obohatenie nad sumu 1 400 eur v celkovej výške 1 216 eur.

9. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 1Co/14/2017 - 113 zo dňa 28.06.2017 potvrdil napadnutý rozsudok okrem výroku o čiastočnom zamietnutí žaloby a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. Odvolací súd poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov predmetného spotrebiteľského úveru (RPMN), čo spôsobuje, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy, je potrebné takýto úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej odvolací súd uviedol, že je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie v tom, že v 2/3-tinách je poplatok neúmerne vysoký, a to vo vzťahu k nákladom na vypracovanie, uzavretie zmluvy o úvere a na tzv. všetku administratívnu činnosť. Ide o vágne ustanovenie, ktoré vôbec nešpecifikuje, o aké činnosti ide, pričom výška poplatku predstavuje cca 60 % poskytnutej sumy. V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že v porovnaní s praktikami bánk, ktoré požadujú 1-2 % za spracovanie úveru, je takýto poplatok neúmerne vysoký a v tomto slova zmysle aj taký, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. To je ďalší dôvod na určenie neplatnosti tejto časti dojednaného poplatku. Z uvedeného vyplýva, že tak z dôvodu absencie RPMN v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, ako aj z dôvodu vzťahujúceho sa na 2/3-tiny tohto poplatku (neúmerne vysoké a nešpecifikované administratívne náklady na spracovanie úveru), je predmetný poplatok v celosti neakceptovateľný. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné súhlasiť aj s určením absolútnej neplatnosti a neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo vzťahu k 2/3-tinám tohto poplatku z úveru, pretože skutočne ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi tohto konania ako dodávateľom a spotrebiteľom. Neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky týkajúcej sa časti predmetného poplatku za poskytnutie úveru v zmysle Všeobecných podmienok

poskytnutia úveru, je možné vyvodiť z generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov.

10. Rozsudky nadobudli právoplatnosť dňa 31.07.2017.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,

b) upierať práva podľa § 3.

12. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Medzi stranami nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená skutočnosť v tomto konaní namietaná nebola. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 29Csp/14/2016- 93 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie 1 216 eur a určil, že zmluvná podmienka v zmluve uzavretej medzi stranami sporu dňa 26.09.2012 č. zmluvy 802001446 uvedená vo všeobecných podmienkach bod 10 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 1Co/14/2017 - 113 uvedený rozsudok ako vecne správny potvrdil. Súdny vychádzal z toho, že žalovaný ako veriteľ uzatvoril so žalobkyňou ako spotrebiteľom úverovú zmluvu, ktorá neobsahovala povinné náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Všeobecné podmienky k zmluve však obsahovali neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá nebola individuálne zo strany spotrebiteľa dojednaná a spôsobovala značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa (viď odôvodnenie vyššie uvedených rozsudkov). V danom prípade súd vychádzal z odôvodnení vyššie uvedených rozhodnutí, ktoré konštatovali porušenie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch).

13. Súd poukazuje na to, že zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relutárnej podobe. Okrem toho má však primerané finančné zadosťučinenie aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od používania neprijateľných zmluvných podmienok či používania zmlúv neobsahujúcich zákonom predpísané náležitosti. Napokon existuje tu sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, resp. konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi (ide de facto o morálne odsúdenie), javí sa byť nedostatočným. Nemožno zabúdať na to, že bol to práve žalovaný, kto sa dopustil konania v rozpore so zákonom.

14. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia súd nepovažuje za duplicitu vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko ak by bolo priznanie primeraného finančného zadosťučinenia popri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vylúčené, znamenalo by to, že nečestní dodávatelia by naďalej mohli zneužívať svoje dominantné postavenie s úmyslom získať majetkový prospech, bez toho, aby boli odradení akoukoľvek sankciou za porušenie spotrebiteľského práva. Mohli by sa spoliehať na to, že súd im uloží nanajvýš povinnosť vydať v konkrétnom konaní bezdôvodné obohatenie. Uvedené nemá žiadnu odradzujúcu funkciu, keďže mnohí spotrebiteľia svoje nároky na súde ani neuplatnia.

15. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadom toho, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma, súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je ujma. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného

zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť v danom prípade vyplýva z vyššie citovaných rozsudkov. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

16. Ani v prípade aplikácie § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 09.06.2013 (Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.) nebolo by možné dospieť k záveru, že preukázanie vzniku ujmy je nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačovala už len hrozba vzniku ujmy. Uvedený právny názor je plne v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/168/2016 zo dňa 25.01.2017 podľa ktorého, cit.: „V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu (stav k 9.6.2013 - poznámka súdu). Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“

17. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

18. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 216 eur, ktorú žalobkyňa požadovala a ktorá zodpovedná výške bezdôvodného obohatenia. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc tiež časový aspekt závädného konania žalovaného. K porušeniu spotrebiteľských práv došlo v dôsledku (i) neuvedenia všetkých náležitostí úverovej zmluvy v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a (ii) naformulovania neprijateľnej zmluvnej podmienky v neprospech spotrebiteľa majúcej de facto za následok vyžadovanie od spotrebiteľa zaplatenie odplaty v rozpore s dobrými mravmi (poskytnutý úver 1 400 eur žalobkyňa preplatila o 1 216 eur v priebehu 12 mesiacov, čo predstavuje navýšenie o 86,86 %). Z činnosti súdu je pritom známe, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného. Spotrebiteľka sa musela svojich práv domáhať na súde, pričom v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bola úspešná. Uplatnená výška primeraného finančného zadosťučinenia zohľadňuje sumu, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil a tiež zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný vopred naformuloval neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v tomto prípade prijatím peňažných prostriedkov veriteľom, na ktoré nemal nárok, došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobkyne, ktorá bola nútená za účelom ochrany svojich práv podať žalobu na súde.

19. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 1 216 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyňi ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

20. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky, súd považoval nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel v plnom rozsahu.

21. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd priznal strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. O trovách konania súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení, pričom úspešná žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).